

Sejmarji! Vzemite s seboj tudi Slomškove svetinje, ki jih ljudje tako želijo imeti! Lahko jih boste odprodali. Svetinje se dobijo v Cirilovi Maribor-Ptuj.

Dekliški tabor pri Sv. Roku. Vzporedno s tabori fantov in mož se vršijo tudi veličastna prosvetna zborovanja naših deklet. Dekleta šmarske dekanije so pohitela zadnjo nedeljo k Sv. Roku nad šmarjami. Večina deklet se je zbrala v nedeljo zjutraj na kolodvoru, kjer so pozdravile predavateljice iz Celja in so se podale k sv. maši k Sv. Roku. Po službi božji je

bilo pred cerkvijo zborovanje pod vodstvom g. kaplana Veselčiča. V imenu šmarskega okrožja je pozdravila dekleta Nežka Anderličeva, za celjsko podzvezo gđna Košičeva. O nalogah deklet za bodočnost je govorila gospa Marinkova. Po popoldanskih večernicah je bilo predavanje pred cerkvijo in je govorila gđna Slapnikova iz Celja o naši skupnosti. Tabor deklet je pozdravil šmarski župan g. Turk, sladkogorski g. župnik Stakne je podal dekletom nekaj navodil za življenje. Lepi tabor je zaključil tamonjšnji rojak g. monsignor Vreže, ki je polagal dekletom na srce, naj bodo boriteljice za Kristusova načela in naj ponesejo njegovo ljubezen v svet.

go posestnika v Zibercih. Naj počivajo v miru! **Sv. Miklavž pri Ormožu.** V starosti 73 let je zadela srčna kap občežnana ter priljubljeno Vrbnjakovo kumo. Rajna je bila dolga leta poštna uradnica pri Sv. Miklavžu in med vojno celo organistin'a. V njeno hišo je prihajal »Slov. gospodar« 40 let. Blaga rajnica je bila velika dobrotnica revežev in skoro vsak dan smo jo videli pri sv. maši in pri sv. obhajilu. Dobri kumi poplačaj Vsemogočni njena številna dobra dela!

Sv. Rupert nad Laškim. Pač res, nobena pratka bi ne mogla povedati, da bo mlada, zdrava in vesela Lojzka Novakova, p. d. Plavčeva iz Bezgovne 21. avgusta počivala na mrtvaškem odru: saj je imela komaj 23 let, bolezní ni poznala, pač pa delo, trud in napor, kakor ga pozna samo nepokvarjen kmečki človek. A močni prehlad, za katerega se v svoji mladi moči ni zmenila, je postal usodepoln. Iskala je zdravje v celjski bolnišnici; ko je spoznala, da je vsak človeški trud zaman, je s poslednjimi telesnimi močmi hitela nazaj v očetovo hišo umirat. Marijina dekliška družba, v kateri je svojo lepo mladost zgladno preživela, ji je priredila častno spremstvo, domači pevski zbor je zapel ob hiši žalosti in ob grobu pretresljive žalostinke, družbeni voditelj je rajni spregovoril primerno slovo. Spavaj mirno, dobra Lojzka in prosí pri Bogu za hudo prizadete starše!

Odprta noč in dan so groba vrata.

Studenci pri Mariboru. 21. avgusta je umrl velespoštovani mož Peter Pavalec. Pred večimi leti se je preselil sem in si kupil hišo. Peter Pavalec je bil zaveden katoliški mož. Pri vseh katoliških kulturnih prireditvah je bil navzoč. Bil je skoraj vsakdanji obiskovalec sv. maše ter je pogosto prejemal sv. obhajilo. Odtod njegova usmiljenost do siromakov in revežev. Več let je bil ud III. reda sv. Frančiška, član tukajšnjega Katoliškega izobraževalnega društva in cerkveni ključar pri cerkvi sv. Jožefa v Studencih. Pogreb je bil 23. avgusta, katerega se je udeležilo veliko občinstva. Gospod Bog naj mu podeli obilno plačilo za njegova dobra dela v nebesih. Naj počiva v miru!

Sv. Anton na Pohorju. Resnici na ljubo sporočamo, da rajnega posestnika Antona Mravljaka niso našli mrtvega v gozdu, pač pa se je v njem ponesrečil tako, da je začel krvaveti in slabeti. Rajniki se je vsedel na gare ter se sam pripeljal domov, kjer so ga spravili domači v postelj. Spregovoril je še par besed, nato se je onesvestil ter izdihnil. Pogreb je pokazal, da je bil Anton Mravljak priljubljen povsod radi svojega mirnega značaja in pripravljenosti pomagati vsakemu. Bil pa je tudi mož velik trpin, a

je svoje križe tiho prenašal. Sedaj se bo odpeljal poleg cerkve sv. Antona. Blag mu spomin!

Apače. Pokopali so ob lepi udeležbi pogrebcev na apaškem pokopališču v zadnjih tednih tri gospe: Probat, soprogo cerkvenega ključarja iz Drobincev, ki je umrla 52 let stara; Barbaro Jaušovec, Slovenko iz Apač, in Kampuš, sopro-

Maribor. (Jubilej odlične mariborske obitelji.) Pred dnevi je slavil 30 letnico poroke odlični mariborski meščan g. Franc Hohnjec s svojo ženo Viljemino. G. Hohnjec je v Mariboru in okolici odlična osebnost, priznan mesarski obrtnik, dolgoletni član mariborskega občinskega sveta, bil je celo vrsto let član trgovske in obrtne zbornice v Ljubljani, član mojstrske izpitne komisije, častni predsednik mesarske zadruge in član številnih korporacij in ustanov v Mariboru. Njegov zakon je srečen in družina Hohnječeva uživa veliko spoštovanje blizu in daleč. V zakonu so se mu rodili trije otroci, dve hčerki in en sin in

reči moramo, da živi g. Hohnjec res srečno družinsko življenje. G. Hohnjec je tudi obhajal spomladi 30 letnico svoje samostojne mesarski obrti. V mladosti je mnogo prepotoval in se izobrazil v svoji stroki tudi v tujini. Rodom je iz obsoletskih krajev ter je velik prijatelj naših vinogradnikov. Kot mlad dečko je zapustil rojstni dom in ko je postal samostojen mojster v Mariboru, je začel prav za prav z nič. Kot poštemu človeku, kateremu je bila vse življenje vestnost in značajnost merilo njegovega delovanja, mu je bila sreča mila in s svojo pridnostjo, varčnostjo in vztrajnostjo si je pripravil v Mariboru lep dom, v katerem živi res življenje srečnega človeka. Njemu in njegovi spoštovani gospej soprogi k 30 letnici njune poroke, njemu posebej pa k 30 letnici obstoja njegove obrti kot

vališča opazovala jagra, kako se je motal okoli mežnarije in kako jadrno se je izgubil v noč. Previdno je ostala še nekoliko časa skrita, potem je šla po vrečo in jo odnesla; v nekem zapuščenem hlevu nad gozdom je počakala jutra.

Ko se je zasvitalo, je pregledala, kar je bilo v vreči. Vsa iznenadena je bila, ko je poleg dragocnosti našla še precej denarja. Pobrala je denar, potrgala zlatnike in drage kamne, ostalo pa je skrila v nastel in šla domov.

Še dopoldne si je namislila, kako bo napravila, da bodo Veroniko osumili, da je ona tatica, ki je šmarsko cerkev okradla. Lezla je za njo, ko je ta šla v Kaplo, in pri macesnih je spustila kmalu za njo kos ukradene zlate verižice na pot, kakor da jo je Veronika izgubila. Podobno je naredila dva dni pozneje na Klemenovem vrhu; tu je pobrala tudi škarje, ki jih je Veronika pozabila.

Ko so se nato začeli marnji, se je Špela zmenila s sodnikovim Lavrincem, z urarjevo Rezo in še z nekaterimi deklinami, ki so vedrile na Fužini, ter jih je nagovorila, da so na vso moč jele te marnje podpirati.

»Le počakaj, hinavka! Tako ti zagodemo, da te še pes ne povoha več.«

Da imata ona in jagar kaj s tatvino, tega ni zaupala nobeni, še Lavrincu ne. »Izdati se morem le enkrat, besede nazaj vzeti pa nikoli več,« si je mislila in je rajši molčala.

Zmeraj več so vedeli jeziki povedati, zmeraj bolj so jeli kazati na mežnarjeve. Zdaj je Špela šla in je večidel vse, kar je bilo ukradeno, ponoči skrila v mežnarjevo klet. Čez kak dan, si je dejala, bo že nahujskala kake ponočnjake, da bodo dragocenosti našli.

S svojo preveliko gorečnostjo pa je Gašpar že prej sprožil vso reč. Ko je Špela izvedela, da so mežnarjeve prijeli, je bila vsa iz sebe od hudobnega veselja. Saj se ji je res vse tako posrečilo, da si še mislila ni, da bo tako gladko šlo. Veronika in mežnar z mežnarico so bili v pasti, na njo ali na jagra pa še malo suma ni padlo.

Sicer se je bala, da bi jagar prišel na dan z njeno ruto in z onim, kar si je od cerkvenih dragocenosti še obdržal, ali verovala je, da si več kaj ne bo upal, ker bi drugače samega sebe tudi izdal. Zaradi rute bi se že kako zlagala. Za Veroniko se pa tudi ne bo potegnil; saj toliko ga je že poznala, da kakemu dekletu na ljubo, najsi jo ima še tako rad, ne bo tvegala življenja.

(Dalje sledi)

Vse šolske potrebščine

dobite najceneje in najboljše v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila v Mariboru in Ptuj!

Električni krojač

Eden najbolj znanih pariških krojačev si je izmislil, da bi v službo svojih naročnikov postavil najmodernejšo pridobitev elektrotehnike, fotoelektrično stanico. Naročnike postavijo v neko kabino s kariranimi stenami. Te stene predstavljajo torej nekakšno merilo. Potem nastavijo pomočniki celo vrsto kovinskih kazalcev, električne svetlobne stanice stopijo v obrat, končno napravi jo še dva fotografska posnetka, enega od strani, drugega od spredaj, in pomerjanju je konec. Tedenost te metode je v tem, da krojač potem nima samo potrebnih mer, temveč tudi natančen obris svojega odjemalca.